

PÄRLUGGLAN

av

Amanda Lundin

Del 2

”Skål för Hilda!” sa Skallagrim och höjde sitt dryckeshorn.

”Skål!” vrålade hunden samstämmigt. De höjde alla sina horn och drack – även Hilda. Mjödets brände i halsen, smakade starkt av jäst och honung. Spred värme i kroppen, fick hennes muskler att slappna av.

Hon satt bredvid Skallagrim Starke vid högsätet; en plats som tilldelades hedersgäster. Ett muntert aftonmål pågick i salen. På borden serverades skummande mjöd, grillat fläsk, ost, saltad fisk och honungsbröd. Lukten av matos och rök stack i näsan. Skrammel, samtal och skratt.

”Jag är förbaskat imponerad, völva”, sa Skallagrim mellan tuggorna. Han dunkade hennes axel med sin stora näve.

”Det hedrar mig, herre.”

”Känner mig som en yngling igen. Redo att ge mig ut på slagfälten!”

Hilda log matt, åt av fläsket, njöt av det salta, feta köttet. Hon behövde verkligen förnya sina krafter.

”Hur bar du dig åt, manne?” frågade Skallagrim.

”Runornas hemligheter kommer från gudarna, som...”

”Jag *visste* att mina dagar inte var förbi – det ska Oden veta”, avbröt Skallagrim. ”Jag har ännu inte gått miste om min krigiska ära!” Han gestikulerade med armarna så att mjödets skvätte.

Hilda svalde en bit honungsbröd och hummade medhåll. Då lämnade pärlugglan takbjälken och landade elegant på bordet framför Hilda och Skallagrim. Vickade på sitt lilla huvud, fixerade Skallagrim med blicken, som stirrade tillbaka.

”Ett märkligt fjäderfä. Varför i hela friden har du en ugglan, völva?”

Pulsen ökade. ”Hon... är min följeslagare.”

”Så bedårande.” Skallagrim skrattade, höjde hornet mot ugglan och drack.

Hilda förstod ugglans vink: tiden gick. Hon hade lyckats vinna Skallagrim tillit – men det var bara första steget i planen. Hur skulle hon gå tillväga? Osäkerheten fladdrade i magen.

Få honom berusad.

”Mera mjöd?” frågade hon.

”Självfallet.” Han viftade åt en trälinna att fylla på deras dryckeshorn.

Hilda knäppte långsamt upp sin svarta mantel, lät den falla till golvet. Blottade en grön ullklänning, fäst över den vita särken med spännbucklor i silver. Hon drog handen genom sitt mörkbruna hår, lät det falla över axlarna. Skallagrim blick gled över henne, som om han såg henne för första gången. Hennes ansikte hettade.

”N-ni har ingen hustru, herre?”

Skallagrim flinade, höjde ögonbrynen. ”Åjo. Tre stycken. De sitter där”, sa han och pekade ut i salen mot ett par kvinnor. Deras åsyn vittnade om ädel börd; guld kring hals och handleder, vackert broderade klänningar och komplicerade håruppsättningar. Alla yngre än Skallagrim. *Mycket* yngre – flickor snarare än kvinnor.

”Åh...” Det var tyst en lång stund. Hon sökte efter orden, öppnade och stängde munnen. Blicken från ugglan brände mot hennes hud. Till slut fick hon fram: ”Det förvånar mig inte. Ni är en stilig man. Skål för det.”

Skallagrim skrattade så att axlarna skakade, svepte sitt horn, mjödet rann ner i skägget. Han rapade. Hilda smuttade på sitt tjurhorn; alkoholen fick det att snurra i huvudet.

”Får jag stanna över natten, herre?” frågade hon. ”Snöstormen...”

Skallagrim viftade med handen. ”Jaja, stanna för bövelen. I morgon... I morgon blir det glimabrottning. De ska allt få se. Alla avskum som kallat mig krympling! *Hör ni det?*” Hans ansikte var rött, ögonen glänste.

”D-det ser jag fram emot”, sa Hilda. ”Men...”

”Mera fläsk!”

Hon måste göra något drastiskt för att fånga hans uppmärksamhet. Men hon kunde inte det här, visste inte hur man skulle bete sig. Med hennes Ingvar var det annorlunda.

Ett nålstick i bröstet. Skogshuggaren Ingvar, med ögon som en solbränd himmel. Han fick Hilda att känna sig trygg och varm. Och djärv. Hon ville vara nära honom, längtade efter hans armar.

Besten Skallagrim gjorde henne kall. Men hon hade inget val – allt hängde på henne, för mycket stod på spel. Hennes liv stod på spel. Tillfället var nu; Skallagrim var berusad, glad i hågen och välvilligt inställd till henne.

Hilda placerade handen på Skallagrims lår. Han stelnade till, såg på henne. Hon ordnade ansiktsdragen, log, la huvudet på sned. Pulsen bultade i öronen.

”Får jag dela rum med er, herre?”

Ett ljus tändes i hans ögon, han flinade och sa: ”Vadan detta? En lystmäten völva?”

Hon lät handen glida uppför hans lår, det kändes som en timmerstock. Skallagrim grep tag i hennes ena bröst. Det smärtade. Skräcken ilade uppför hennes ryggrad, skammen hettade i huden. Blickarna från folket i salen var vassa nålar. Hon ansträngde sig för att inte slå undan hans hand, för att inte springa därifrån.

”Det här blev en förbaskat trevlig kväll,” sa Skallagrim.